

[Gert Petersen.]

til den økonomiske politik. Men det gør man ikke med foranstaltninger som de foreslåede.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg synes nok, der er en hel del ting, der er bemærkelsesværdige i selve diskussionen, og så er der også noget, der næsten er klassisk for disse forlig. Til klassikerne vil jeg gerne nævne handelsministeren, som ved hver eneste lejlighed, vi har haft sådanne sager, har foreholdt venstre dets tunge og alvorlige ansvar, hvis man ser bort fra septemberforliget, og som næsten hver gang har sagt, at nu har vi dog imødekommet hr. Poul Hartling så langt, som vi overhovedet kunne, og så langt som hr. Poul Hartling ønskede, men alligevel vil hr. Poul Hartling ikke være med. Og så vil man bruge som trussel imod hr. Poul Hartling, at hvis han nu stemmer imod, kommer han til at stemme sammen med det nordvestlige hjørne. Nu er jeg jo mere interesseret i klasse- og sociale modsætninger end i geografiske begreber, men ellers kan jeg tilslutte mig det fuldstændig.

Jeg vil videre sige: er der ikke andre end venstre, der burde tænke sig om? Jeg tror, også regeringen og socialdemokratiet skulle gøre det. Når hr. Erhard Jakobsen står på denne talerstol og forklarer: se, hvilke mægtige perspektiver; vi kan ikke blive ved med at have en situation, hvor man bare strejker. Vi har en situation, hvor man har den private ejendomsret. Vi har en situation, hvor det at sælge sin arbejdskraft er ligesom at sælge en anden vare, det er bare ikke så let at komme af med den, fordi man samtidig har ført det, man kalder en økonomisk forsvarlig politik, der har betydet 130.000 arbejdsløse.

Alligevel er det ikke det, hr. Erhard Jakobsen taler om. Nej, hr. Erhard Jakobsen siger: hvilke perspektiver vil den kommende overenskomstforhandling give, og det er jo noget af det, som bl. a. også hr. Grünbaum har set? Fordi hvis man skulle være brutal i sin analyse, er det her et forsøg på at knække ryggraden på den fagbevægelse, som hr. Kjeld Olesen i alt fald læbebekender sig til. Det er et forsøg på at knække ryggraden på dansk fagbevægelse, gøre den til administrator af augustforlig, septemberforlig, martsindgreb og nu af dette her, men samtidig gøre det hele vanskeligere – så langt er jeg enig med hr. Ninn-Hansen – for man risikerer jo en vældig spænding, og så kan man komme og sige: ja men det er jo også de uan-

svarlige igen. Man kan ikke forvente, at folk, der pludselig får en vældig regning i marts måned, vender den anden kind til, ikke engang hr. Jens Møller tror jeg forventer noget sådant.

Hvordan er lønudviklingen i almindelighed? Ja, 25 pct. stammer fra forhandlinger, 25 pct. fra dyrtidsordninger, som man jo også er villig til at acceptere der bliver pillet ved. Så er der 50 pct. fra lønglidningen. Hvis nu vi tager de 50 pct., og hvis vi regner med, at de økonomiske vismænds tal er rigtig, vil det koste arbejderne 3 mia kr., undskyld 5 mia kr. – det er, fordi jeg er så ked af at overdrive i modsætning til hr. Kjeld Olesen – at leve under dette nådige såkaldte husleje-, pris- og lønstop.

Jeg skal ikke give anskuelsesundervisning i, hvordan man opnår at få lønforhøjelser. Der er jo ingen, der siger, at man bør vente, til arbejdsretten har kigget på det. Jeg synes bare, at man i høj grad skulle være interesseret i, at det var rigtigt, hvad hr. Anker Jørgensen i sin tid sagde: man kan ikke føre indkomstpolitik under kapitalismen, for dér fører man politik for én bestemt gruppe og på et flertals bekostning. Det kan man jo ikke. Altså, disse 81 pct. lønmodtagere skal piskes, de skal beskattes, de skal have huslejesfigningerne, de skal ikke have fradragsmulighederne, de skal have lønstop. Så kommer man og siger, det er indkomstpolitik, og det må selv hr. Poul Hartling kunne se. Hr. Ninn-Hansen har set det, hr. Pilegaard Larsen har set det, Dansk Arbejdsgiverforening har set det, og for den sags skyld har også en række folk i LOs top indset det, idet man siger, om man da ikke tror i dette folketings flertal at man har hjulpet arbejdsgiveren i fuldt ud tilstrækkelig grad. Jeg citerede med vilje hele udtalelsen fra Århus Fællesorganisation, og jeg mærker mig, at hr. Kjeld Olesen ved sin tavshed måtte anerkende, såvel hvad hr. Jørgen Jensen sagde om dette forvredne citat fra metalarbejdernes beslutning, hvor man tager det, man kan bruge, som det, jeg sagde, hvor vi ikke tog det, vi kunne bruge, men også det, der måske kunne kritisere os. Jeg synes, det var rimeligt, når man mener, det er så god en sag, man forsvarer, at man så citerer fuldstændigt og fuldt ud.

Jeg vil godt spørge handelsministeren eller endnu bedre arbejdsministeren: hvor længe vil socialdemokratiet regere på en måde, hvor de fører en arbejdsmarkedspolitik, som er bestemt af hr. Jens Møller og hr. Erhard Jakobsen?